

mijmering / denken

Vanmorgen maakte ik de heerlijke wandeling waarin de Provence zich in een notendop aan mij openbaart. Dat doe ik de drie weken dat ik hier ben bijna elke dag. Circa twaalfduizend stappen heb ik gelopen als ik weer thuis ben. Ik loop eerst de berg op, dan weer af, richting het dorp waar de koffie en de croissant wachten en dan weer, in de meestal smeltende hitte, op. Leuk is om te merken dat de tocht van het dorp naar boven elke dag gemakkelijker gaat. Had ik de eerste dagen twee rustpunten nodig, nu loop ik fris en fruitig tot de voordeur van ons huis.

Ik zou wel willen zeggen dat de natuur mij filosofisch maakt, zoals ze dat deed bij grote geesten als Goethe en Nietzsche, en er flitsende inzichten naar bovenkomen die ik hier met gepaste bescheidenheid zou willen delen, maar helaas mijn geest blijft zo plat als een dubbeltje. Ik dénk niet eens, wat erin mijn hoofd omgaat dient zich vanzelf aan. Zoals mijn metgezel die thuis bleef en aan wie ik bij het opstaan in één nog slaperige oogopslag zie hoe hij heeft geslapen; mijn dochter die komende week op vakantie gaat met man en kinderen; Dick Schoof, die op zijn eerste dag als premier door een horde hitsige hanen en kippen werd belaagd. Ik zie de friscroene wijnranken die al kleine druifjes dragen, het ene veld vol, het andere zonder spoortje onkruid. Ik zie de rode rotsen die bij nadere beschouwing haast kunstzinnige resten blijken te zijn uit het krijt, 145 tot 66 miljoen jaar geleden ('dat kan niet kloppen, ja, toch wel'). Recht voor me de hooggelegen kerk van Bédoin en achter me, op 1910 meter, de altijd en eeuwige, machtige en onvermurwbare Mont Ventoux.

Weer thuis hoor ik de laptop een filosofische beschouwing uitspugen, waarnaar mijn metgezel met rode oortjes zit te luisteren. 'Als jij nou eens zó zou denken', verzucht hij, 'dan hadden we het veel leuker samen'. Mooi niet, ik ben op vakantie!